

PRILOGA

ZVONČKU

JOS. VANDOT:

Zakaj se mamica ni vrnila?

ala Ana je sedla na mehko trato. Utrgala je belo marjetico. Počasi je izdrila iz nežnega cveta listič za lističem in je govorila glasno predse: „Vrne se . . . ne vrne se . . . vrne se . . .“

Zadnji listič je izdrila in takrat je izpregovorila žalostna: „Ne vrne se . . .“

Hudo je postalo mali Ani, in v srcu jo je zapeklo nekaj bridkega. Izpustila je marjetico na tla. Glavo je naslonila na roko in je gledala žalostno predse . . . Glej, teden dni je že minilo, odkar je odšla mamica z doma. Rekla je takrat, da se vrne kmalu. Objokane jje imela oči in lica vsa bela. Pritisnila je Ano k sebi; še enkrat jo je pobožala po licih — in potem je odšla in se še dozdaj ni vrnila.

Pa jo tolaži vsak dan oče in ji govori: „Vrne se mamica . . . Le tiho bodi, Ana! Vrne se in ti prinese zlato punčko. Daleč je šla v mesto, pa se vrne kmalu . . .“

Nasmejati se hoče oče, a se mu ne posreči. Zato pa se obrne vstran, in obraz mu je žalosten. Čudno se zdi to Ani, čudno, pa vendar ne more uganiti tega. Ugiblje in ugiblje in čaka mamice. A mamica je odšla že pred tednom in se ne povrne, dasi jo čaka Ana s težkim srcem. Mamice čaka in tudi zlato punčke čaka, ki jo prinese mamica.

In sedla je tisto popoldne na zeleno trato. Utrgala je drobno marjetico, pa ji je rekla: „Marjetica, ti si zlata sestrice. Lepo mi boš povedala, ali se vrne mamica danes.“

In izdrila je listič za lističem. A zadnji listič ji je povedal prav natančno: „Ne vrne se, Ana, ne vrne se . . .“

Razžalostila se je Ana takrat in je strmela žalostno na trato. Glej, vse rože širom okrog so danes vesele. Tudi ptice prepevajo v sosednem lesu. Murni črlikajo, in metulji letajo veselo okrog. Tam gori, tam daleč pa se smehljajo bele gore, in vse polno solčnih žarkov se leskeče ob njih. Tako lep in vesel je dan, a Ana sedi samotna na trati in misli žalostne misli . . . Oj, rekla ji je marjetica, prav natanko ji je povedala, da se mamica ne vrne. Marjetica pa je zlata sestra in se ne zlaže nikoli. Mehki so ji listi in je dobra in prijazna malim otrokom, pa se ne more zlagati nikdar.

„Morda pa se vrne jutri?“ je pomislila Ana, in kar hipoma je prišlo k nji veselje. Da, jutri se vrne gotovo in prinese zlato punčko . . . Kakor hitro se naredi dan, pohiti na trato in povpraša marjetico, če se vrne danes mamica. — „Vrne se, Ana, vrne se,“ bo dejala marjetica, zlata sestra.

Radost je prišla k mali Ani, in deklica je dvignila radostno svojo glavico. In glej, takrat se ji je približal Kofedrunov Revček. Počasi je stopal in se je opiral na lesene berglje. Pred Ano se je ustavil in jo je gledal prijazno.

„Oj, Kofedrunov Revček!“ je zaklicala Ana. Vstala je; prijela je Revčka za suknjič in je kramljala: „Kod ste hodili, Revček? Kaj ste vi naučili škrjančka, da tako lepo poje na Štebetovi njivi? Kaj ste hodili tam, Kofedrunov Revček?“

„Hm,“ je odvrnil starček, Kofedrunov Revček, „tam sem hodil, oj, Anica, tam . . . A nisem učil škrjančka peti, nisem.“

In Kofedrunov Revček je potegnil iz žepa tobakiro in je pričel počasi njuhati. Spravil je potem tobakiro, pa je nadaljeval: „Oj, da bi moral stari Revček učiti škrjančka! Joj, kako bi pa pel, Anica, kako! . . . Veš, zato ni treba skrbeti meni. Poskrbi že angel zato. Veš, v lepi pomladni noči pride iz neba. H gnezdu sede, pa piska na zlato piščalko. Poslušajo ga ptice in v jutru že znajo tiste lepe pesmi . . . Kaj mi verjameš, Ana?“

„Verjamem, verjamem,“ je odvrnila Ana, pa se je zamislila. Potem pa je pocukala Revčka za suknjič in ga je vprašala: „Vi znate to, dobro znate, ljubi Revček . . . Ali je res marjetica zlata sestra, ki se ne more zlagati nikdar? Ne more, če ji kdo iztrga lističe in jo povpraša po tem ali onem?“

„Res, res, Ana — kar verjemi mi,“ je govoril Kofedrunov Revček. „Veš, taka je marjetica, pa se ne more zlagati nikdar. Srebrna ima peresca in peresca so vsa čista . . .“

„Vprašala sem jo danes, če se vrne mamica. A rekla mi je marjetica: „Ne vrne se, Ana, ne vrne . . .“

Žalostno je povabila Ana glavo. Bridko je vzdihnila; a Kofedrunov Revček jo je pogladil po laseh in jo tolažil: „Ne bodi žalostna, Ana! Če se danes ne vrne mamica, pa se vrne jutri zagotovo. Kar počakaj, Ana, do jutri. V jutru pa vprašaj marjetico, pa boš videla, da ti reče: Vrne se, vrne . . .“

Razveselila se je Ana teh besed. Hvaležno je pogledala Revčku v nagubani obraz, in potem sta se napotila počasi proti vasi. Težko je hodil Kofedrunov Revček, ker mu je bila leva noga hroma. Opiral se je na

berglje in je pripovedoval mali deklici kratkočasne reči. Velika prijateljca sta bila — Revček in Skalarjeva Ana. Dolge popoldneve sta pretičala tam na Skalarjevem vrtu pod široko hruško. Kramljala sta in sta se smejala. Vesela sta bila kakor ptice v samotnem logu, in žalosti ni bilo k njima. Lepo in prijetno jima je bilo, pa sta bila vesela in zadovoljna.

Ana je prišla domov. V veži je zapazila staro Štebetovo mater, ki je pospravljaja tam. Žalostno je pogledala Štebetova mati malo Ano in ji je naredila čez čelo velik križ.

„Oj, da si prišla domov, Anica,“ je izpregovorila stara Štebetova mati, „Oj, da si prišla domov!“

Pogledala jo je Ana začudeno, pa je vprašala: „Kaj mi boste povedali, Štebetova mati?“

Štebetova mati je hotela odgovoriti; a takrat je stopil iz izbe oče. Oblečen je bil v črno, praznjo obleko in se je držal žalostno. K Ani je stopil, pa jo je pobožal po mehkih laseh. Rekel ji je z žalostnim, tresočim glasom:

„Sirota si, Anica . . . kakor ptička v širnem, mrtvem lesu . . . Glej, Ana, jaz se peljem zdaj v mesto — veš, k mami se peljem. Čez tri dni se pa vrnem.“

„Oj, oče, pa mamico privedete s sabo?“ se je razveselila deklica. „Pa jo tudi gotovo privedete?“

„Privedem jo, gotovo jo privedem,“ je odvrnil oče. „Samo pridna moraš biti in ubogati Štebetovo mater, ki bo pri tebi.“

„Pridna bom, oče, jako pridna,“ je obljubovala Ana. Oče je vzela klobuk. Še enkrat je pobožal hčerko po laseh; potem pa je sedel na voz. Pognal je voznik konje, in voz je oddrdral. Ana je stopila na prag in je gledala za njim. Še enkrat se je ozrl oče tam pri ovinku nazaj; potem pa je sklonil glavo. Pomigala je Ana z roko — a takrat se je skrila voz za ovinkom, in čulo se je samo še tiho drdranje, dokler ni tudi to umolknilo . . .

Ana je stopila nazaj v vežo. Prijela je staro Štebetovo mater za predpasnik in je izpraševala: „Oj, mati Štebetova, kaj se res vrne oče z mamico? Pa kdaj se vrne, oj, Štebetova mati?“

„Gotovo se vrne,“ je odgovorila Štebetova mati. „Ko v tretjič zaide solnce, pa bo že tu . . . Samo pridna moraš biti, Ana, pridna.“

„Bom,“ je rekla Ana. Sedla je na prag in je gledala ven na zeleno trato. Mirno so hodile tam kokoške, in petelin je zapel časih, da se je slišalo daleč v vas. A danes jih Ana ni klicala k sebi, Ana je razmišljala danes samo žalostne reči. Štebetova mati pa je sedla v veži na klop. Roke je sklenila in nagnila glavo na prsi. Ustnice so se ji pregibale v gorki molitvi, in čez velo, nagubano lice sta ji pritekli dve solzi.

„Oj, petelinček! Oj, kokoške!“ je dejala Ana sami sebi. „Radi bi se igrali z mano, a se nočejo, ker se danes ne znam smejati. Lepo sem se smejala prej, da se je razlegalo doli na polje — hi-hi-hi . . .“

Poizkušala se je Ana zasmejati, a ni ji šlo. Zato pa je bila žalostna. Glej, šel je oče; kakor mamica pred sedmimi dnevi, tako jo je pobožal

danes oče; pa je šel in je rekel, da se vrne čez tri dni. Tudi mamica je rekla, da se vrne kmalu iz daljnega mesta in ji prinese zlato punčko. A minilo je že veliko, veliko časa, pa mamice ni in tudi zlate punčke ni. — Kaj, če bi se tudi oče ne povrnil toliko časa in bi morala čakati tudi na njega tako dolgo?

Prestrašila se je Ana te misli. Hitro je vstala in pohitela k stari Štebetovi materi.

„Oj, mati,“ je rekla žalostna. „Kaj pa, če se tudi oče ne povrne, kakor se ne povrne mamica?“

Štebetova mati je nehala moliti. Sočutno je pogledala malo Ano in jo posadila na kolena. Z rokami ji je božala mehke lase, pa ji je govorila: „Nič ne skrbi, Ana. Boš videla, da se vrne kmalu. Lepo boš pestovala zlato punčko, in v srcu ti bo tako prijetno. Le nič ne skrbi, ptičica — kmalu bo zašlo solnce tretjič za goro, kmalu . . .“

Tolažila je Štebetova mati malo Ano, pa jo je tudi potolažila. Povest ji je pripovedovala potem, lepo povest. Tista je bila o drobnih škrjančkih, ki hodijo nad bele oblake obiskovat zlate angele. Lepih pesmi se nauče tam in jih drobile potem, ko se spuščajo nazaj na zemljo.

Poslušala je Ana zvesto in se je stiskala k dobri Štebetovi materi. Lepo je znala pripovedovati Štebetova mati, da je moral vsak, ki jo je poslušal, pozabiti na vso žalost in skrbi. (Dalje.)

Dovolj!

*Ah, bežite, sanje mameče,
dovolj mi je vaših obljub;
dovolj mi stezic je blestečih
čez plan, ki raztkal jih je up!*

*Pretrgal bom nitko za nitko,
da prazna bo hladna ravan,
pa smelo nameril korak bom
čez njo, ko zasije spet dan.*

*Pred mano je smoter ponosen,
nad mano žareče nebo;
po žilah s krovjo bo slovensko
živoljenje kipelo gorkó.*

Fr. Kolednik.

